

**Een trein reed voorbij**

## Een trein reed voorbij

De trein minderde vaart, toen hij het station van de voorstad van het mondaine vakantieoord naderde. Victorine stond voor het venster van de gereserveerde coupé. Ze vond het altijd interessant de bedrijvigheid op het perron te zien.

‘Victorine, wat doe je toch?’ klonk de ongeduldige stem van haar moeder.

‘Kijken,’ antwoordde ze nuchter en ze volgde met de ogen verlangend twee vrolijke jonge meisjes, beladen met bagage en gekleed in simpele shirts en spijkerbroek.

‘Zo te mogen reizen!’ dacht Victorine. ‘Ik wou, dat ik eens een tijdje niet de verwende dochter van bankier Delhaen behoefde te zijn. Ik zou best eens op reis willen zoals die twee daar.’

Sommige reizigers op het perron keken even naar het meisje, dat daar zo onbeweeglijk stond, koel en schijnbaar ver weg met haar gedachten. Victorine’s dwalende blik ontmoette opeens twee lichtende ogen.

Vanaf dat ogenblik keek ze bewust naar de man, die daar op het perron stond. Hij was lang en imponerend en droeg zijn dure maar

zeker niet te nieuwe kleren met onverschillige *élégance*. Hij had een aantrekkelijk gezicht zonder bepaald knap te zijn, en zijn haar was ruig en donker en waaide onbekommerd in de felle tocht, die over het station scheerde.

Victorine's ogen maakten zich moeizaam van hem los, ze trachtte haar aandacht af te leiden, maar het lukte niet.

Moest de man met deze trein mee of wachtte hij op iemand? Victorine keek opnieuw, onweerstaanbaar getrokken door een gevoel, dat ze nooit eerder gekend had. De man stond daar nog steeds en keek naar haar, niet brutaal, maar volkomen onbevungen. Hij maakte er geen geheim van, dat ze hem interesseerde.

De trein begon weer te rijden, de man boog, ernstig en hoffelijk. Victorine glimlachte en knikte haastig terug. Natuurlijk had hij haar voor een ander aangezien, hield ze zich voor en wat deed het er toe, dat ze geknikt en gelachen had. Ze zag die man immers toch nooit terug.

Een halfuur later rolde de trein het station binnen van het vakantieoord, waar Victorine met haar ouders enkele weken zou doorbrengen. Achter haar ouders liep ze naar de wachtende auto van het hotel. Een mooi meisje, niet bepaald bedorven door rijkdom en luxe, maar

er aan gewend als aan iets, dat vanzelf sprak. Naast haar babbelde haar moeder geanimeerd over Ian Vosmaer, die ze zouden ontmoeten. Ian was rijk en van goede familie en steeds werd hij onder haar aandacht geschoven. Maar zij voelde niets voor hem en nu betrapte ze zich op de wonderlijke gedachte: 'Als Ian maar op die man leek, die ik op het station zag!'

In het hotel kregen ze dezelfde suite als ieder jaar. Victorine liep naar het venster. Ze kon juist het vermaakcentrum zien aan het strand. Op de boulevard zag ze een grote tent, die ze daar nooit eerder had opgemerkt. Ze keerde zich naar het kamermeisje, dat bezig was met het uitpakken van haar koffers.

'Dat is het grote circus,' zei het meisje. 'Vanmorgen is het juist opgezet. Het is altijd erg interessant, een circus.'

'Ja, dat denk ik ook,' zei Victorine peinzend.

'Bent u nog nooit in een circus geweest?' De ogen van het meisje werden rond en groot van verbazing.

'Nee, het lijkt raar, maar het is toch zo,' lachte Victorine, terwijl ze naar de deur liep. 'Wil je mijn ouders zeggen, dat ik een wandeling ben gaan maken?'

Ze liep een eind langs het strand en op de

terugweg kwam ze langs het circus. Ze herinnerde zich de verwondering van het kamermeisje en ze bleef even stil staan om de foto's te bekijken. Ze genoot oprecht van de foto waarop de fiere, sierlijke hogeschoolrijdster op de trotse lippizanerhengst stond afgebeeld. Dat alleen leek haar al een gang naar het circus waard. Als kind had ze, net als alle kinderen, gehunkerd naar de betovering van het circus. Ze zou dolgraag eens een voorstelling hebben bijgewoond, maar het was er nooit van gekomen. Haar ouders hielden nu eenmaal niet van dat soort vermaak. Wat had ze eigenlijk wèl gemogen in haar vrij eenzame jeugd?

De namen onder de foto's waren stuk voor stuk wereldbekend, maar ze zeiden Victorine heel weinig. Met een zucht van spijt keerde ze zich af en slenterde terug naar het hotel.

Onverwachts kwam een hond woest de boulevard afrennen. Het was een reusachtige Deense dog. Victorine week verschrikt achteruit en het volgend ogenblik had een man de hond onwrikbaar bij zijn halsband.

'Maxi, gedraag je behoorlijk!' bromde hij.

Victorine en de man keken elkaar, over de hond heen, aan met een wederzijdse blik van herkenning. Ze hadden elkaar immers enkele

uren tevoren gezien, toen hij op het perron stond en de trein verder reed. Dan moest hij toch nog ingestapt zijn of hij was met een volgende trein gekomen, maar dan klopte de tijd toch eigenlijk niet. Enfin, dat deed er ook weinig toe. De man had wonderlijke ogen, heel licht en vrij doordringend, maar toch vriendelijk. Victorine vond hem de sympathiekste man, die ze ooit had ontmoet op haar vele reizen.

‘Maxi heeft u erg laten schrikken, maar hij ging er plotseling vandoor,’ zei hij. ‘Ik kon hem niet meer grijpen.’

‘Ik ben niet bang voor honden,’ verdedigde ze zich. ‘Maar hij is zo buitengewoon groot. Ik dacht even, dat hij me omver zou rennen.’

Zo vormde de hond de aanleiding tot hun kennismaking en toen Victorine ontdekte, dat Frits Duschka ook in het hotel logeerde, waar zij met haar ouders verbleef, vroeg ze verbaasd: ‘En die hond dan? Hij heeft ongeveer de grootte van een kalf.’

Duschka schoot in de lach. ‘Maxi logeert ergens anders. Ik liet hem uit en ik weet wel dat hij niet los mag, maar hij vindt het natuurlijk heerlijk om eens te mogen draven.’

Mevrouw Delhaen ontving haar dochter

niet bepaald vriendelijk. Wie was de man met die enorme hond, waarmee ze haar over de boulevard had zien lopen?

‘Een gast uit dit hotel. Het kwam door de hond,’ legde Victorine vaag uit.

Aan het diner ontmoette ze Ian Vosmaer. Nog nooit was haar zo sterk opgevallen hoe weinig intelligent zijn gezicht was. Ze dacht dromerig aan het karakteristieke gezicht van Duschka en aan zijn vriendelijke, warme stem.

Ze zag Duschka die avond nog even door de hal van het hotel lopen en ze volgde hem met de ogen. Ian deed zijn best om het gesprek op gang te houden, maar zijn woorden gingen onbegrepen langs Victorine heen. Ze zag met verlangen uit naar de volgende dag. Misschien ontmoette ze Duschka wel aan het strand. Ze rekende het iedere dag opnieuw zo uit, dat ze hem tegenkwam als hij met Maxi wandelde. Ze liepen dan samen verder.

‘Vertel eens wat meer over je leven,’ zei hij op een dag.

‘Daar valt niet veel van te vertellen.’ Victorine zuchtte. ‘Geen grote talenten of grote idealen. Een gemakkelijk, maar niet erg interessant leven. Ik vind het tenminste niet interessant, ondanks de reizen. Het ligt natuurlijk aan de

manier waarop je reist.'

Het klonk allemaal nogal vaag en verward, maar hij bleek toch wel te begrijpen hoe ze het bedoelde.

Toen werd hun aandacht afgeleid door het oude mannetje met zijn ouderwetse buikorgeltje, dat op een museumstuk leek. Hij zong er bij en maakte wonderlijke danspassen. Hij was een bekend type, dat op die ongewone manier zijn kostje bij elkaar scharrelde. Duschka legde een vrij grote gift op het schaalpje. Even stond het muzikantje stil, toen pikte hij het geld er af, zoals een begerige vogel een kruimpje oppikt dat op een gevaarlijke plaats ligt.

'Een wonderlijk mannetje,' merkte Victorine op.

'Ja,' zei Duschka peinzend. 'En daarom lachen ze juist om hem. Humor is meestal opgebouwd uit de kleine tragische dingen in het leven. Het onderstreept het trieste, domme en ongelukkige.'

'Jij bent een goed mensenkenner, hè?' Victorine vroeg het zacht. Ze stonden stil op een eenzaam punt, waar ze de zee voor zich alleen hadden.

'Ja,' zei hij ernstig en hij legde zijn hand op haar schouder. 'Ik weet ook dat jij niet blij bent



met je vrij doelloze leven en dat je eigenlijk zoekt naar iets dat je leven inhoud kan geven. Je zult er ook wel in slagen, Vicky, want tenslotte heeft iedereen een taak in het leven en jij bent geen meisje, dat het zichzelf gemakkelijk maakt.'

'Ik ben blij, dat je dat gelooft.' Victorine's stem klonk dankbaar. 'En als je eens wist, hoe eenzaam ik me soms kan voelen! Mijn ouders willen me niet dwingen, maar ze zouden toch graag zien, dat ik met Ian Vosmaer trouwde en dat kan ik niet. Ik houd niet van hem en dat zal ook niet gebeuren, omdat ik van... omdat ik...'

Ze zweeg verschrikt en Duschka bleef onbeweeglijk naar de zee staren. Hij had het natuurlijk begrepen en hij deed net alsof hij niets gehoord had, om haar de vernedering te besparen. Ze leek wel dwaas om zich praktisch in de armen van een man te werpen, die ze nauwelijks kende. Wat was dat toch tussen hen? Of voelde zij het alleen maar zo? Zonder groet keerde ze zich om en begon van hem weg te hollen in de richting van de boulevard. Hij deed overigens geen poging haar tegen te houden. Victorine zou minder ongelukkig zijn geweest, wanneer ze had kunnen zien hoe hij haar nakeek.

Bij het hotel kwam ze Ian tegen. Hij zei ongewoon doortastend: 'Vicky, nu scheid je me niet meer af. Ik ben hier gekomen voor jou en je kunt tenminste weleens één avond met me uitgaan.'

'Best.' Vicky lachte roekeloos. 'Maar ik wil iets ongewoons. Lawaai en pret en... en opwindend. Ik wil naar het circus.'

De trek van verwondering en afschuw op zijn gezicht vermaakte Victorine alleen maar. Ze zaten op een dure plaats. Ian wilde het zo en het was buitengewoon onverstandig van hem, want hij kreeg daar vooraan ladingen zand en stof te slikken, tot ondeugende pret van Victorine, die zich ook met het programma uitstekend amuseerde. Tot het nummer van de Deense doggen kwam. In paniekstemming keek ze naar de lange figuur van de dresseur, die zijn nummer een geheimzinnig tintje gaf, door in een witte smoking en met een zwart zijden masker voor, op te treden. Die man was Frits Duschka, het kon niet anders, want ze hoorde hem zacht de namen van de honden roepen: 'Lona... Sascha... Maxi!'

Frits Duschka was zwijgzaam geweest over zijn leven, maar ze had niet kunnen vermoeden, dat hij circusartiest was...

De volgende morgen zorgde ze dat ze hem weer op de boulevard ontmoette.

‘Mag ik zover meelopen?’ vroeg ze timide, maar vastbesloten zich niet te laten afschepen.

‘Natuurlijk, Vicky, dat vind ik heel prettig.’ Zijn stem klonk, zoals gewoonlijk, heel kalm, maar hij wierp een snelle, onderzoekende blik op haar.

Toen ze op dezelfde eenzame plek waren aangekomen, waar ze de vorige dag samen hadden gesproken, stond het meisje plotseling stil en zei peinzend: ‘Toen je op het station stond, vroeg ik me af, of je toch in dezelfde trein gestapt was waar ik mee reisde, maar nu begrijp ik, dat je meekwam met de speciale circustrein, waarmee ook je honden werden vervoerd. Ik ben gisteravond naar het circus geweest en ik meende al direct Maxi te herkennen.’

‘Ik heb jou ook gezien, Vicky,’ zei Frits zacht. ‘Ja, ik hoor bij het circus. De manier waarop je het opneemt is tekenend voor je, ofschoon het toch wel een schok voor je moet zijn geweest.’

Het bleef even stil. Vicky knikte alleen maar.

‘Vicky, liefste...’ Frits Duschka trok het meisje naar zich toe. ‘Kijk me eens aan.’